

Udskriftsdato: mandag den 12. januar 2026

KEN nr 9589 af 30/04/2014 (Gældende)

Ligebehandlingsnævnets afgørelse om alder - arbejdsvilkår - kommuner - øvrige - ej medhold

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: 2012-6810-49576

Ligebehandlingsnævnets afgørelse om alder - arbejdsvilkår - kommuner - øvrige - ej medhold

J. nr. 2012-6810-49576

Klagen drejede sig om, hvorvidt det var i strid med loven, at en gruppelevsaftale hos et forsikrings-selskab stoppede med at omfatte kritisk sygdom, når en tjenestemand gik på pension.

I sagen var der to indklagede. Indklagede 1 var forsikringsselskabet, som gruppeforsikringen var tegnet hos, og administreret af. Indklagede 2 var de kommunale aftaleparter. Da det er indklagede 2, der er aftaleparterne, og dermed havde fastsat indholdet af gruppelevsaftalen, fandt nævnet, at de var rette indklagede. Nævnet kunne derfor ikke behandle klagen over indklagede 1.

Indklagede 2 gjorde gældende, at årsagen til at man i 2000 gik over til at dækning ved kritisk sygdom ikke omfattede pensionerede tjenestemænd skyldtes, at der var et større forsørgelseshensyn at tage til de tjenestemænd, der blev ramt af kritisk sygdom, mens de var i arbejde.

Nævnet fandt, at dækningen ikke beror på alder, men på hvorvidt tjenestemanden er gået på pension.

Ved afgørelsen var der dissens i nævnet. To medlemmer udtalte, at klager ikke havde påvist faktiske omstændigheder, der tydede på, at klager havde været udsat for forskelsbehandling. Et tredje medlem udtalte, at der var tale om indirekte forskelsbehandling på grund af alder.

Klager fik derfor ikke medhold.

Klagen drejer sig om påstået forskelsbehandling på grund af alder som følge af, at pensionerede tjenestemænd ikke er omfattet af dækningen ved kritisk sygdom i henhold til en gruppelevsaftale, som de er omfattet af i kraft af deres ansættelse som tjenestemænd. Ikke-pensionerede tjenestemænd er derimod omfattet af dækningen ved kritisk sygdom.

Ligebehandlingsnævnets afgørelse

Nævnet kan ikke behandle klagen over indklagede 1.

Det er ikke i strid med forskelsbehandlingsloven, at pensionerede tjenestemænd ikke er omfattet af dækningen ved kritisk sygdom i henhold til gruppelevsaftale X.

Sagsfremstilling

Klager har været ansat som tjenestemand ved en kommune fra 1. juli 1980 frem til 30. juni 2010, hvor hun efter eget ønske overgik til tjenestemandspension.

De kommunale arbejdsgivere har med KTO (Kommunale Tjenestemænd og Overenskomstansatte) indgået en aftale, som forpligter regioner og kommuner til i fællesskab at tegne en gruppelivsforsikring for deres ansatte, herunder tjenestemænd. Gruppelivsforsikringen er tegnet i og administreres af indklagede 1, der er et forsikringsselskab. De kommunale aftaleparter er indklagede 2.

Gruppelivsaftalen indeholder en hovedsum (dødsfald), en børnesum, en invalidesum samt dækning ved kritisk sygdom. Arbejdsgiverne indbetaler præmien som et samlet beløb til forsikringsselskabet og foretager et fradrag herfor i den enkelte medarbejders løn. Til udligning betales et tillæg til lønnen af samme størrelse som præmien for den enkelte medarbejder. Præmien for alle gruppemedlemmer, herunder pensionerede tjenestemænd, er den samme (p.t. 170,43 kr. pr. måned).

Den 2. august 2011 fik klager en blodprop i hjernen. Hun anmodede den 11. august 2011 indklagede 1 om udbetaling af dækning ved kritisk sygdom med henvisning til gruppelivsaftale X.

Indklagede 1 meddelte den 15. august 2011 klager afslag på dækning ved kritisk sygdom med henvisning til, at betingelserne for udbetaling ikke var opfyldt, da det var en betingelse for udbetaling, at sygdommen var diagnosticeret i forsikringstiden.

Klager var uenig i denne afgørelse og skrev derfor til indklagede 1 igen den 29. august 2011. Klager gjorde gældende, at hun var omfattet af dækningen, eftersom hun havde betalt præmien, og at hun ifølge forsikringsoversigten var forsikret, frem til hun fyldte 67 år.

Indklagede 1 svarede den 31. august 2011, at tjenestemænd, der overgår til tjenestemandspension fortsat er dækket af gruppelivsforsikringen frem til det fyldte 67. år, men med reduceret dækning. Indklagede 1 henviste til forsikringsoversigten, hvoraf det fremgik, at dækning efter overgang til tjenestemandspension udgør 50 procent af de angivne dødsfaldssummer og 100 procent dækning for hvert barn under 21 år, men at der ikke er ret til præmiefri dækning, ret til invalidesum eller ret til dækning ved kritisk sygdom.

Klager indsendte den 11. april 2012 en klage til direktionen i indklagede 1. Indklagede 1 fastholdt sit svar ved brev af 27. april 2012. Klager skrev på ny til indklagede 1 den 22. juli 2012. Indklagede 1 svarede den 17. august 2012 og fastholdt endnu engang sit svar.

Klager indbragte sagen for Ligebehandlingsnævnet den 3. oktober 2012.

Gruppelivsforsikringen er reguleret af tre dokumenter:

- Den fælleskommunale aftale om gruppelivsforsikring
- Gruppelivsaftale X
- Forsikringsoversigt

Den fælleskommunale aftale om gruppelivsforsikring forpligter kommuner og regioner til at tegne en gruppelivsforsikring. Det fremgår af aftalen, at den skal tegnes i det indklagede forsikringsselskab (indklagede 1). Det er aftaleparterne (indklagede 2), der afgør, hvilke ydelser gruppelivsaftale X skal give ret til

Forsikringsoversigten er et uddrag af gruppelivsftale X og forsikringsbetingelserne. Det betyder, at alle bestemmelser i de grundlæggende aftaler ikke fremgår af oversigten.

Af den fælleskommunale gruppelivsftale pr. 1. oktober 2008 for tjenestemænd og visse andre ansatte indgået af indklagede 2 fremgår det:

"[...]

§ 2 Aftalens område (hvem dækker aftalen)

Stk. 1

Aftalen omfatter følgende grupper af ansatte, der er fyldt 18 år og som har mindst 8 timers ugentlig beskæftigelse.

- 1) Tjenestemænd i kommuner og regioner, der får udbetalt løn, rådighedsløn eller ventepenge jf. dog stk. 3.
- 2) Tjenestemandspensionister, der er fratrådt med aktuel egenpension den 1. juli 1969 eller senere jf. dog stk. 3.

[...]

§ 7 Kritisk Sygdom

Stk. 1

Hvis et gruppemedlem pådrager sig en kritisk sygdom, som omhandlet i forsikringsbetingelserne fra [indklagede 1], udbetales en forsikringssum på kr. 100.000 jf. dog stk. 3. Dækningen ved kritisk sygdom kan dog ikke overstige dødsfaldssummen

[...]

Stk. 3

Tjenestemandspensionister jf. § 2, stk. 1 litra 2) er ikke omfattet af adgangen til udbetaling af en forsikringssum på 100.000 kr. ved kritisk sygdom.

[...]"

Af gruppelivsftale X fremgår det:

"§ 1.

Hvem er omfattet af forsikringen

Gruppelivsftalen omhandler gruppelivsforsikring af følgende grupper af medarbejdere, der er fyldt 18 år og har mindst 8 timers gennemsnitlig ugentlig beskæftigelse.

- A) De i kommuner og regioner ansatte tjenestemænd - bortset fra lærere i folkeskolen m.v. - der oppebærer løn, rådighedsløn eller ventepenge.

Tidligere tjenestemænd - bortset fra tidligere tjenestemandsansatte lærere - som er fratrådt stillingen i kommunen eller regionen med aktuel egenpension forsikres med 50% af de i § 2 angivne dødsfaldssummer og 100% børnesummer.

[...]

Kritisk sygdom: Hvis et gruppemedlem inden det fyldte 67. år pådrager sig en kritisk sygdom som angivet i de vedhæftede særlige forsikringsbetingelser - udbetales en forsikringssum - jfr. Aftalens § 2.

[...]

Det er en forudsætning for udbetaling, at diagnosen stilles i forsikringstiden.

[...]

§ 2.

Forsikringssummernes størrelse

Dækninger:	Pr. 1. april 2000
Dødsfaldssum	under 62 år 400.000 kr. fyldt 62 år 250.000 kr. fyldt 63 år 200.000 kr. fyldt 64 år 150.000 kr. fyldt 65 år 100.000 kr. fyldt 66 år 50.000 kr. fyldt 67 år 0 kr.
Børnesum	under 21 år 45.000 kr. fyldt 21 år 0 kr.
Invalidesum	under 60 år 50.000 kr.

	fyldt 60 år	0 kr.
Kritisk sygdom	under 66 år	100.000 kr.
	fyldt 66 år	50.000 kr.
	fyldt 67 år	0 kr."

Pr. 1. april 2000 blev gruppelivsaftale X fornyet, og man indførte dækning for kritisk sygdom. Baggrunden for dette var, at der mellem aftaleparterne var enighed om at anvende opsparede bonusmidler til at indføre blandt andet dækning ved kritisk sygdom. Dækningen ved kritisk sygdom omfattede alle medlemmer af gruppelivsforsikringen bortset fra tjenestemandspensionister.

Parternes bemærkninger

Klager gør gældende, at pensionerede tjenestemænd bliver forskelsbehandlet på grund af alder, idet de har en ringere dækning end ikke-pensionerede tjenestemænd, fordi de ikke er omfattet af dækningen for kritisk sygdom.

Klager ønsker, at Ligebehandlingsnævnet pålægger indklagede 1 og 2 ikke at forskelsbehandle på grund af alder, og at klager får udbetalt forsikringssummen for kritisk sygdom.

Klager henviser til, at pensionerede tjenestemænd og ikke-pensionerede tjenestemænd betaler den samme præmie, og at de derfor bør være dækket på samme måde. Det afgørende er, at klager gennem sin ansættelse og også efter overgangen til tjenestemandspension har betalt præmien for gruppelivsforsikringen, hvorfor hun derfor i henhold til forsikringsoversigten er dækket frem til hun fylder 67 år.

De indklagede har ved udvidelsen af dækningen i 2000, hvor dækningen ved kritisk sygdom blev indført kun for ikke-pensionerede tjenestemænd, gjort sig skyldige i forskelsbehandling mellem tjenestemænd og tjenestemandspensionister. Klager savner dokumentation for grundlaget for denne forskelsbehandling, herunder det økonomiske grundlag.

Klager mener, at det er relevant at vide, hvor stor en andel af gruppemedlemmerne, der var tjenestemandspensionister i 2000, hvor man udvidede dækningen til også at omfatte kritisk sygdom. Det er også relevant at vide, hvor stor bonussen var i 2000 og i 2013. Der står ikke i forsikringsoversigten noget om, at indklagede 1 og gruppeledelsen kan anvende bonus til at foretage en prioritering af gruppemedlemmernes forsikringsmæssige dækning, hvorved de kommer til at diskriminere tjenestemandspensionister. Kontributionsprincippet er ikke overholdt ved den prioritering, man foretog i 2000.

Indklagede 1 gør gældende, at de ikke er rette indklagede i sagen. Gruppelivsaftalen er indgået mellem aftaleparterne på det kommunale område (indklagede 2), og det er dem, der afgør, hvilke ydelser gruppelivsaftalen skal give ret til. Indklagede 1's rolle er udelukkende at administrere gruppelivsaftalen i henhold til den fælleskommunale gruppelivsaftale. Indklagede 1 er således ikke part i aftalen og har derfor ikke beføjelser til at ændre aftalen eller udbetale dækning for ydelser, som der ikke er hjemmel til.

Såfremt sagen ikke afvises over for indklagede 1 af denne grund, gør indklagede 1 gældende, at Ligebehandlingsnævnet ikke har kompetence til at behandle klagen.

Forbuddet mod forskelsbehandling på grund af alder gælder kun forhold inden for arbejdsmarkedet, jf. forskelsbehandlingsloven. Sagen omhandler forsikringsforhold for pensionerede tjenestemænd, der ikke længere er på arbejdsmarkedet.

Gruppelivsaftalen er en del af tjenestemændenes overenskomstmæssige ansættelsesvilkår, men aftalen gælder også ud over ansættelsesforholdet, hvis tjenestemanden går på pension inden det fyldte 67. år. Ordningen dækker derfor forhold både inden for og uden for arbejdsmarkedet. Det forhold, at ordningen også dækker pensionerede tjenestemænd, bevirker ikke, at der i det konkrete tilfælde, hvor klager er gået på pension, er tale om et forhold på arbejdsmarkedet.

Sagen bør derfor afvises.

Såfremt nævnet finder, at det har kompetence til at behandle sagen, gør indklagede 1 gældende, at klager ikke er blevet udsat for forskelsbehandling på grund af alder.

Dækningen ved kritisk sygdom i henhold til gruppelivsaftalen er ikke afhængig af det enkelte gruppemedlems alder, men derimod af, om gruppemedlemmet er i arbejde eller er pensioneret. Tjenestemænd kan blive pensioneret af mange andre grunde end alder, for eksempel på grund af sygdom eller uansøgt afsked. Der gælder ingen højeste aldersgrænse for, hvor længe en tjenestemand kan være i arbejde.

Dækningen ved kritisk sygdom blev indført i 2000, idet aftaleparterne aftalte at anvende opsparede bonusmidler til at udvide dækningen til også at omfatte kritisk sygdom. Da der ikke var ubegrænsede bonusmidler til rådighed, måtte aftaleparterne prioritere, hvad bonusmidlerne skulle anvendes til. Aftaleparterne valgte at indføre dækning ved kritisk sygdom, og de valgte samtidig, at den udvidede dækning ikke skulle gælde for pensionerede tjenestemænd, blandt andet fordi der ikke var det samme forsørgelses-hensyn at tage til pensionerede tjenestemænd, der rammes af kritisk sygdom, som til tjenestemænd, der fortsat er i arbejde. Det var således ikke et alderskriterium, der blev lagt til grund, men en politisk og økonomisk prioritering.

Det følger af gruppelivsaftalen, at tjenestemænd fortsat er omfattet af gruppelivsaftalen efter overgangen til pension inden det fyldte 67. år, men at dækningen er reduceret. Således omfatter dækningen kun dødsfald, hvor der udbetales 50 procent af dækningen, dog 100 procent af børnesummen. Pensionerede tjenestemænd er således ikke omfattet af dækningen ved kritisk sygdom.

Det er ikke muligt at oplyse antallet af tjenestemandspensionister henholdsvis tjenestemænd i 2000, da der sker en samlet indberetning. Indklagede 1 mener i øvrigt ikke, at oplysningen er relevant for sagen.

Gruppelivsaftalen skal anses for at være en erhvervstilknyttet sikringsordning i henhold til artikel 4 i EU direktiv 86/378. Det forhold, at klager som pensioneret tjenestemand betaler fuld dækning, men kun opnår reduceret dækning, er hverken usædvanligt for erhvervstilknyttede sikringsordninger eller i strid med forskelsbehandlingsloven. Det fremgår af forskelsbehandlingslovens § 6a, samt artikel 6, stk. 2, i beskæftigelsesdirektivet, at forbuddet mod forskelsbehandling på grund af alder ikke er til hinder

for fastsættelse af aldersgrænser for adgang til erhvervstilknyttede sociale sikringsordninger eller for anvendelse af et alderskriterium i aktuarberegninger inden for rammerne af disse ordninger. Anvendelsen af et alderskriterium må blot ikke medføre forskelsbehandling på grund af køn.

Præmien, der betales af alle gruppemedlemmer, beregnes ud fra hver enkelt gruppemedlems alder som en etårig ophørende forsikring med naturlig præmie. Det enkelte gruppemedlem betaler derfor gennemsnittet af den totale præmie. Yngre tjenestemænd betaler en højere præmie set i forhold til risikoen, hvorimod ældre tjenestemand betaler en lavere præmie i forhold til risikoen. Der anvendes derfor et alderskriterium til brug for en aktuarberegning, som i henhold til forskelsbehandlingslovens § 6a ikke er i strid med forbuddet mod forskelsbehandling på grund af alder. Det er ikke og har aldrig været meningen med ordningen, at der er proportionalitet mellem præmie og ydelser.

I forhold til klagers påstand om, at hun skal have udbetalt dækning ved kritisk sygdom, gør indklagede 1 gældende, at klager som tjenestemandspensionist ikke er berettiget til at få udbetalt forsikringssum for kritisk sygdom, da hun ikke er omfattet af dækningen i henhold til gruppelivsaftalen. Da klagers sygdom ikke blev diagnosticeret, mens hun var i arbejde, og dermed i "forsikringstiden", er hun heller ikke af den grund berettiget til at få udbetalt forsikringssummen.

Nævnet har i øvrigt ikke kompetence til at pålægge indklagede 1 at udbetale dækningen, idet det ikke er en af de sanktionsmuligheder, som nævnet er tillagt i henhold til lov om Ligebehandlingsnævnet. Klager har ikke nedlagt selvstændig påstand om betaling af godtgørelse, og nævnet kan derfor ikke tilkende klager en godtgørelse, såfremt det måtte finde, at klager er blevet udsat for forskelsbehandling.

Indklagede 2 gør gældende, at Ligebehandlingsnævnet ikke har kompetence til at behandle klagen.

Forbuddet mod forskelsbehandling på grund af alder gælder kun forhold inden for arbejdsmarkedet, jf. forskelsbehandlingsloven. Sagen omhandler forsikringsforhold for pensionerede tjenestemænd, der ikke længere er på arbejdsmarkedet.

Gruppelivsaftalen er en del af tjenestemændenes overenskomstmæssige ansættelsesvilkår, men aftalen gælder også ud over ansættelsesforholdet, hvis tjenestemanden går på pension inden det fyldte 67. år. Ordningen dækker derfor forhold både inden for og uden for arbejdsmarkedet. Det forhold, at ordningen også dækker pensionerede tjenestemænd, bevirker ikke, at der i det konkrete tilfælde, hvor klager er gået på pension, er tale om et forhold på arbejdsmarkedet.

Sagen bør derfor afvises.

Såfremt nævnet finder, at det har kompetence til at behandle sagen, gør indklagede 2 gældende, at klager ikke er blevet udsat for forskelsbehandling på grund af alder.

Dækningen ved kritisk sygdom i henhold til gruppelivsaftalen er ikke afhængig af det enkelte gruppemedlems alder, men derimod af, om gruppemedlemmet er i arbejde eller er pensioneret. Tjenestemænd kan blive pensioneret af mange andre grunde end alder, for eksempel på grund af sygdom eller uansøgt afsked. Der gælder ingen højeste aldersgrænse for, hvor længe en tjenestemand kan være i arbejde, og en tjenestemand kan derfor blive pensioneret i alle aldre.

Dækningen ved kritisk sygdom blev indført i 2000, idet aftaleparterne aftalte at anvende opsparede bonusmidler til at udvide dækningen til også at omfatte kritisk sygdom. Da der ikke var ubegrænsede bonusmidler til rådighed, måtte aftaleparterne prioritere, hvad bonusmidlerne skulle anvendes til. Aftaleparterne valgte at indføre dækning ved kritisk sygdom, og de valgte samtidig, at den udvidede dækning ikke skulle gælde for pensionerede tjenestemænd, blandt andet fordi der ikke var det samme forsørgelseshensyn at tage til pensionerede tjenestemænd, der rammes af kritisk sygdom, som til tjenestemænd, der fortsat er i arbejde. Pensionen for en tjenestemand udgør maksimalt 57 procent af lønnen. At lægge vægt på et forsørgelseshensyn er en saglig, objektiv vurdering i forhold til, hvordan aftalen bedst kunne forbedres med de penge, der var til rådighed på det pågældende tidspunkt. Det var således ikke et alderskriterium, der blev lagt til grund, men en politisk og økonomisk prioritering.

Det er ikke muligt at oplyse antallet af tjenestemandspensionister henholdsvis tjenestemænd i 2000, da der sker en samlet indberetning. Indklagede 2 mener i øvrigt ikke, at oplysningen er relevant for sagen. Det er aftaleparterne, der råder over aftalens indhold, og som kan aftale hvordan gruppelivsordningens bonus skal anvendes til bedst gavn for medlemmerne.

Gruppelivsaftalen skal anses for at være en erhvervstilknyttet sikringsordning i henhold til artikel 4 i EU direktiv 86/378. Det forhold, at klager som pensioneret tjenestemand betaler fuld dækning, men kun opnår reduceret dækning, er hverken usædvanligt for erhvervstilknyttede sikringsordninger eller i strid med forskelsbehandlingsloven. Det fremgår af forskelsbehandlingslovens § 6a, samt artikel 6, stk. 2, i beskæftigelsesdirektivet, at forbuddet mod forskelsbehandling på grund af alder ikke er til hinder for fastsættelse af aldersgrænser for adgang til erhvervstilknyttede sociale sikringsordninger eller for anvendelse af et alderskriterium i aktuarberegninger inden for rammerne af disse ordninger. Anvendelsen af et alderskriterium må blot ikke medføre forskelsbehandling på grund af køn.

Præmien, der betales af alle gruppemedlemmer, beregnes ud fra hver enkelt gruppemedlems alder som en etårig ophørende forsikring med naturlig præmie. Det enkelte gruppemedlem betaler derfor gennemsnittet af den totale præmie. Yngre tjenestemænd betaler en højere præmie set i forhold til risikoen, hvorimod en ældre tjenestemand betaler en lavere præmie i forhold til risikoen. Der anvendes derfor et alderskriterium til brug for en aktuarberegning, som i henhold til forskelsbehandlingslovens § 6a ikke er i strid med forbuddet mod forskelsbehandling på grund af alder. Det er ikke og har aldrig været meningen med ordningen, at der er proportionalitet mellem præmie og ydelser.

Præmieberegningen foretages på følgende måde:

Der benyttes en præmietarif pr. 1.000 kr. forsikringssum. Tariffen er udarbejdet som en generel tarif af aktuarer. Forsikringsselskabet får indberettet antal personer for hvert fødselsår samt antal tjenestemandspensionister for hvert fødselsår.

Eksempel: En gruppelivsforsikring bestående af tre personer

Person 1: En 40-årig med en forsikringssum på 100.000 kr. Her er tarifpræmien 2,33 pr. 1.000 kr. forsikringssum, hvorved den samlede præmie vil udgøre 233 kr.

Person 2: En 55-årig med en forsikringssum på 100.000 kr. Her er tarifpræmien 10,06 pr. 1.000 kr. forsikringssum, hvorved den samlede præmie vil udgøre 1.006 kr.

Person 3: En 65-årig tjenestemandspensionist med en forsikringssum på 50.000 kr. Her er tarifpræmien 24,84 pr. 1.000 kr. forsikringssum, hvorved den samlede præmie vil udgøre 1.242 kr.

De tre præmier til sammen udgør 2.481 kr., hvilket betyder, at de tre forsikrede hver skal betale en præmie på 827 kr. Året efter vil deres alder været steget, hvorved også tarifpræmien vil stige.

I forhold til klagers påstand om, at hun skal have udbetalt dækning ved kritisk sygdom, gør indklagede 2 gældende, at klager som tjenestemandspensionist ikke er berettiget til at få udbetalt forsikringssum for kritisk sygdom, da hun ikke er omfattet af dækningen i henhold til gruppelivsftalen. Da klagers sygdom ikke blev diagnosticeret, mens hun var i arbejde, og dermed i "forsikringstiden", er hun heller ikke af den grund berettiget til at få udbetalt forsikringssummen.

Klager har ikke nedlagt selvstændig påstand om betaling af godtgørelse, og nævnet kan derfor ikke tilkende klager en godtgørelse, såfremt det måtte finde, at klager er blevet udsat for forskelsbehandling.

Ligebehandlingsnævnets bemærkninger og konklusion

Ligebehandlingsnævnet behandler klager over forskelsbehandling på grund af alder inden for arbejdsmarkedet efter forskelsbehandlingsloven. Efter denne må en arbejdsgiver ikke forskelsbehandle medarbejdere på grund af alder, herunder med hensyn til løn- og arbejdsvilkår.

Det EU-retlige lønbegreb omfatter enhver ydelse, der direkte eller indirekte betales fra en arbejdsgiver til en arbejdstager i anledning af et ansættelsesforhold. Det omfatter enhver form for arbejdsgiverfinansieret pension eller social sikring, for eksempel sundhedsforsikringer, der er knyttet til et ansættelsesforhold.

Det fremgår af oplysningerne om gruppelivsftale X, at der er tale om en ordning, som gælder for alle tjenestemænd inden for de indklagedes område, og at de enkelte tjenestemænd ikke kan til- eller fravælge at være en del af ordningen. Det fremgår endvidere, at præmien indbetales af arbejdsgiveren mod et fradrag i arbejdstagerens løn, men at der samtidig ydes et tillæg til arbejdstagerens løn svarende til præmiens størrelse.

Ligebehandlingsnævnet lægger herefter til grund, at den omhandlede ordning er omfattet af forskelsbehandlingslovens anvendelsesområde.

Det fremgår af oplysningerne fra indklagede 1 og 2, at det er aftaleparterne på det kommunale område, som har indgået den fælleskommunale aftale om gruppelivsforsikring, hvorefter kommuner og regioner er forpligtede til at tegne en gruppelivsforsikring. Det er aftalt, at denne gruppelivsforsikring skal tegnes hos indklagede 1, men det er aftaleparterne, der bestemmer indholdet af aftalen, og indklagede 1 administrerer alene ordningen. På denne baggrund lægges det til grund, at det er indklagede 2, der er rette indklagede i sagen.

Ligebehandlingsnævnet kan derfor ikke behandle klagen over indklagede 1.

Af oplysningerne om gruppelivsftale X fremgår det, at man i 2000 indførte dækning ved kritisk sygdom, og at man fra aftaleparternes side valgte, at denne dækning ikke skulle omfatte pensionerede tjeneste-

mænd. Ifølge oplysningerne fra indklagede 2 skyldtes dette en prioritering på grund af begrænsede midler, og at man vurderede, at der var et større forsørgelseshensyn at tage til tjenestemænd, der fik en kritisk sygdom mens de stadig var i arbejde. Nævnet finder ikke grundlag for at tilsidesætte indklagede 2's oplysning om, at der ikke lå et alderskriterium til grund for beslutningen, idet der ikke er oplysninger om eller det fra klagers side er sandsynliggjort, at alder skulle have haft betydning for denne beslutning.

Kriteriet for, om man er dækket ved kritisk sygdom i henhold til gruppelivsaftale X er således, om man er tjenestemand i arbejde eller pensioneret tjenestemand. Tjenestemandspensionen er ikke en alderspension, og det forhold, at pensionerede tjenestemænd ikke er omfattet af dækningen beror således ikke direkte på deres alder, men på om de er overgået til pension.

To medlemmer udtaler:

Nævnet har ikke tilstrækkelige oplysninger til at lægge til grund, at nævnte forhold indirekte beror på de pensionerede tjenestemænds alder.

Klager har herefter ikke påvist faktiske omstændigheder, der giver grundlag for at antage, at klager har været udsat for forskelsbehandling af indklagede 2 på grund af alder.

Ét medlem udtaler:

Den omstændighed, at pensionerede tjenestemænd ikke er omfattet af dækningen ved kritisk sygdom, må antages at være udtryk for indirekte forskelsbehandling på grund af alder.

Der træffes afgørelse efter stemmeflertallet.

Klager får derfor ikke medhold i klagen overfor indklagede 2.

Ligebehandlingsnævnet har ikke i øvrigt kompetence til at vurdere rimeligheden i den valgte dækning eller om gruppemedlemmerne er blevet behørigt informeret om dækningens omfang.

<2012-6810-49576>